

Rebrotar

per a quintet de corda i arpa

SOBRE L'OBRA REBROTAR

per Anna Amigó Vilalta

La primera idea de **Rebrotar** va ser expressar musicalment la importància de reconnectar-nos amb la terra i els seus aliments. És evident que les experiències viscudes, de contacte amb el tros i com a cofundadora de Lligams Orgànics, em portaven a voler deixar constància de com n'és d'essencial estar en contacte amb la natura i estimar-se la terra. De com n'és d'important la feina que fan els pagesos, els petits productors, els que recuperen la terra, els que saben cuidar-la; o més que cuidar-la, saben treballar-la colze a colze perquè tots hi sortim guanyant. Volia parlar de com n'és de vital saber d'on ve el nostre menjar; saber qui l'ha fet i com l'ha fet. Perquè com a éssers vius i plens de vida que som, som el que mengem i d'això en depèn la nostra salut i vitalitat. Volia reivindicar de com n'és de vulnerable la feina a la terra, feina tan noble i necessària, que es troba menystinguda per la nostra societat i atrapada en un bucle de producció i consumisme cec i sense escrúpols.

Per expressar tot això havia d'entendre com hem arribat fins aquí. Vaig endinsar-me en lectures interessantíssimes, l'assistència a conferències i cursos, les xerrades entre coneguts, les entrevistes amb experts, el treball de camp... Cadascuna de les persones m'anava donant pistes, paraules, colors, fets..., del camí que havia de seguir la melodia de **Rebrotar**.

A mesura que avançava la feina de recopilació d'informació i esbós musical, me'n vaig adonar que la idea que jo tenia en primera instància anava prenent forma cap a un tema molt més genèric del que havia pensat. Tota aquella informació, no només afectava a la natura, a l'agricultura i als nostres costums alimentaris, sinó que era mirall d'altres situacions de la nostra vida. Parlava de la feina, de la vida privada, de l'estructura de la comunitat, de les relacions entre les persones, de la salut, de la convivència amb la natura, dels bioritmes, de la felicitat..., i de canvi. La paraula clau de

tot plegat era canvi. Aquest és el que fa que ens haguem separat de la natura i haguem arribat fins a la situació actual. Un canvi inevitable, perquè estem en un món dinàmic. Però amb l'excusa de l'evolució, s'ha acceptat un canvi a unes revolucions forçades i molt lluny del ritme natural.

Rebrotar parla dels **orígens**. De com del no-res van anar apareixent formes i éssers vius, tots relacionats els uns amb els altres, convivint amb una **harmonia** perfecta; com si es tractés d'un **vals dels éssers vius**. Un món on tot té sentit i amb un batec conjunt constant. Però el món és dinàmic i ple de canvis. Canvis positius i canvis menys positius. Canvis naturals i canvis forçats. Canvis que a vegades no triem nosaltres, sinó que ens venen donats per casualitats o per decisions premeditades. I alguns d'aquests canvis van en contra del nostre ritme de vida. Quan ens n'adonem, veiem l'engranatge on estem posats; si hi pensem, ens sentim **esclaus del sistema** que ens marca unes normes i uns ritmes molt diferents i dissociats del que realment ens demana el nostre ésser. Com sortir o allunyar-se d'aquest **cercle viciós**? Costa molt; i a quin preu? Algú o alguna cosa controla aquell sistema paral·lel a la natura. N'hi ha que se n'adonen, i n'hi ha d'altres que no. La **desinformació** regna als nostres carrers i una frustració s'apodera de nosaltres al descobrir que la mentida és un recurs recurrent en aquest sistema que ens té atrapats. Què és veritat i què no? Però ens queda aquella **veu interior** que ens alerta. Aquell instint innat que et dona informació de valor i et diu que has de fer alguna cosa, per petita que sigui. Una cosa que et fa **despertar** i et demana reaccionar. És aleshores quan tu decideixes si val la pena **rebrotar**.

Espero que en aquesta obra musical trobeu alguna pista per encetar un petit canvi.

Anna Amigó Vilalta
autora de Rebrotar

www.annaamigo.com @annaamigomusic

Amb agraïments especials a tots aquells que d'alguna manera han aportat el seu granet de sorra a la composició, sobretot a Josep Mª Vergès, Concepció Miquel i Sven Rock.

LA PRIMERA MÚSICA QUE VA BROTA DE LA TERRA

per Anna M. Andevèrt Llubra

L'Anna Amigó m'ha proposat escriure quatre ratlles vinculades al projecte musical Rebrotar. Li dic que sí ràpidament perquè associo l'Anna a moltes coses boniques; la primera, l'arpa. Mai havia sentit tocar una arpa en directe abans de conèixer-la. Plegades, amb l'arpa i amb l'exposició Tros de dona al Museu Terra, també vam crear una visita espectacle que vam batejar com Les bones dames. Això va ser a l'Espluga de Francolí, el meu altre poble. El meu de naixement és Blancafort, on l'Anna va venir a tocar l'any 2023 a la presentació del poemari de la Pilar Aluja Baltà. Per aquesta ocasió, l'Anna va musicar una poesia anomenada "Aquesta ets tu, dona" que la Pilar havia escrit gairebé als 90 anys amb motiu de la publicació del llibre. I tot va sortir molt bé, tant, que les dues artistes s'han acabat fent amigues.

També vaig dir que sí a escriure aquest text perquè la primera vegada que el públic va poder escoltar Rebrotar va ser a Blancafort. Concretament, a la plaça nova, davant l'església de Santa Magdalena. És un lloc especial, la veritat. La gent del poble no n'hi diem "plaça" d'aquest lloc, sinó parc, perquè és el que hi ha; un parc infantil. En aquest parc també s'hi conserven les columnes de l'antic safareig del poble, que ja no existeix. I abans de ser parc i de traslladar-hi les columnes, era el cementiri de Blancafort (és clar, estava al costat de l'església). El fet és que després de ser tot això, ara és la sala de concerts d'estiu del poble. L'Ajuntament prepara un escenari, cadires i el que calgui i, de cop i volta, un lloc amb tantes històries i tan diferents, es converteix en un espai per gaudir de la música en viu. La història, ja les té aquestes coses curioses.

Per tot això, vaig dir massa ràpid que sí a escriure aquest text. Dic massa ràpid perquè al cap d'unes hores d'haver acceptat, un pensament obscur va topar amb el meu entusiasme: jo no sé res de música! Sí, m'agrada i n'escolto molta. Com a expressió

artística que és (i de les més democràtiques) em fa la vida més fàcil i, fins i tot diria, que m'ha salvat de l'abisme en algun moment. Però la realitat és que tècnicament no sé res de res sobre composició, melodia o instruments. Fins i tot diria que, a l'escola, era una alumna de música mediocre per falta de ritme i coordinació. Així doncs, com em vaig atrevir a dir sí a escriure sobre música?

Davant d'aquesta por, vaig recórrer a la covardia o a la comunitat; no sé ben bé quina de les dues opcions és la més acurada. La cosa és que vaig decidir no dir ni escriure res i deixar al públic parlar, és a dir, entre els oients, buscar paraules que m'ajudessin a escriure aquestes ratlles. Així que el gran dia, en acabar el concert a Blancafort per a quintet de corda i arpa, vaig preguntar entre el públic paraules que haguessin brotat dins seu durant l'estona de concert.

Com que el concert té 7 peces, he escollit 7 de les paraules que em van dir, a partir de les que més es van repetir. La primera va ser **emoció**. No tot l'art aconsegueix emocionar-nos, així que imagino que és bona cosa que durant els minuts de concert brotessin emocions de dins nostre. Algunes persones, sobretot a través dels conceptes que emanen de Rebrotar, em van dir que sentien molta **energia**. No em va semblar gens místic ni hippy, sinó que considero que, si ens havíem emocionat, és perquè aquella música alguna mena d'energia ens havia remogut. L'energia ens pot activar, però també ens pot **relaxar** i això va passar a un bon nombre de persones que, segurament ho necessitaven (veieu com la música i l'art ens salva?). D'altra banda, en algunes persones l'energia els va **estremir**, que segons el Diccionari de la Llengua Catalana, vol dir "Fer tremolar fortament". Jo sí que em vaig estremir de pensar que les persones que fan música són capaces de fer-nos tremolar sense tocar-nos. La gent més jove del concert em va dir que Rebrotar els havia fet **pensar i reflexionar**. Crec que és perquè treballem molt i quan la peça ens proposa que parem i mirem en quin món i sistema vivim, la resposta ens fa por. A més, el concert va ser un diumenge a la tarda; dilluns, tots i totes havíem d'anar a la feina, ens agradi més o menys. L'última paraula que va aparèixer, i que resumeix molt bé el projecte i les sensacions del públic, és

esperança. Crec que no fa falta que expliqui massa sobre aquesta paraula, ja que ella sola ho diu tot.

Aquests set conceptes han ballat uns quants dies pel meu cap fins que he decidit posar-me davant l'ordinador a escriure. I mentre les paraules ballaven i giravoltaven i em perseguien, m'he adonat que no només són paraules que parlen de la composició musical que vam escoltar, sinó que també les podem relacionar directament amb la natura, tema principal de Rebrotar. Penseu-hi: la natura ens emociona per la seva bellesa, ens omple d'energia, però també ens relaxa. De vegades, és tan sublim que ens fa estremir i mentre l'observem, pensem i reflexionem. I, em perdonareu el personalisme, però cada dia que veig el sol sortir, tinc l'esperança de saber que també surt per mi.

La veritat és que també em sento una mica impostora parlant de natura, ja que jo només sé algunes coses d'art i de museus perquè cada dia hi dedico la jornada laboral. Ja veieu, ni idea de música ni de natura, tot i que cada vespre vaig a fer un tomb pel bosc amb els cascs i la música, que no em falla mai. No, no sé res de música ni de natura, però sempre han estat amb mi i amb totes les persones d'aquest món. Fins i tot el dia del concert a Blancafort, el vent es colava pels micròfons i acompanyava les melodies, el sol il·luminava els instruments i les mans dels músics de la manera més càlida i natural que us pugueu imaginar i, fins i tot, els ocells volien emparellar-se amb les notes que el quintet i l'arpa tocaven. Qui sap si les notes que piulen els ocells van ser la primera música que va brotar de la terra i nosaltres la vam voler captar d'alguna manera.

Anna M. Andevert Llurba
Estiu de 2024

REBROTAR

per a quintet de corda i arpa

Orígens

Harmonia - El vals dels éssers vius

Esclaus del sistema

Cercle viciós

Desinformació

La veu interior - Despertar

Rebrotar (I ara què?)

MÚSICS

Joan Mestre - violí

Roser Farré - violí

Jordi Armengol - viola

Edmon Bosch - violoncel

Anton Florenza - contrabaix

Anna Amigó - arpa celta

COMPOSICIÓ

Anna Amigó Vilalta

SINOPSI

Rebrotar és una obra musical que explica el procés de separació entre persones i natura. Des d'uns orígens en harmonia perfecta fins a una actualitat de desconcert. De com de sobte, empesos per l'evolució social, ens podem trobar atrapats en un sistema que ja no respecta ni ritmes naturals, ni persones, ni aliments. De com aquests ritmes ens segueixen cridant dia rere dia i de què passa quan ens n'adonem que necessitem resincronitzar amb el nostre entorn.

Aquesta composició ha sigut possible gràcies al suport de la Diputació de Tarragona. També ha tingut la col·laboració de l'Ajuntament de Blancafort, per l'estrena, i del Museu Terra, per una segona representació.

Amb el suport de:

Diputació Tarragona

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Blancafort

**MUSEU
TERRA**
L'Espluga de Francolí

Rebrotar

per a quintet de corda i arpa

Contacte:

Anna Amigó

608835213

amigoanna@yahoo.com

www.annaamigo.com